

Casa meva i casa vostra, un plató

Text > JORDI DORCA COSTA

Il·lustració > XAVIER ROQUETA

La pandèmia ha convertit la tecnologia en una eina imprescindible; tant és així que avui les videotrucades són un element habitual en les nostres vides laborals. Per posar-vos-en només un exemple, les darreres reunions del Consell de Redacció de la revista que teniu a les mans han estat virtuals. Això suposa avantatges, estranyeses i inconvenients. Són temps de Skype, Meet, Jitsi i Duo. Els temps, com deia Dylan, estan canviant.

Amb aquestes reunions virtuals, la feina ha entrat a casa i també ha ajudat a fer més prima la frontera entre la nostra vida laboral i la privada. Totes aquestes reunions tenen una litúrgia semblant als rodatges de cinema. Ens hem de mostrar d'una manera determinada davant l'objectiu i a davant de la resta d'interlocutors. Vulguem o no, fem una posada en escena. Sense gairebé adonar-nos-en, ens hem convertit en realitzadors, il·luminadors, productors, directors i intèrprets de pel·lícules d'uns moments als quals abans donàvem poca importància.

Si entrem al detall, hi ha un moment previ a la reunió en el qual hem de llegir el guió i preparar-lo tal com si fóssim actors. Pot ser que en alguns casos siguem nosaltres mateixos els que escrivim l'argument de la reunió en forma d'ordres del dia i d'actes de les del dia anterior; ens convertim en guionistes. Després ens toquen certes feines de producció. Cal comprovar que hi hagi prou càrrega de bateria al portàtil, que la connexió funcioni, que la càmera es vegi correctament i que el micròfon estigui activat. Totes les aplicacions ens donen la possibilitat de fer aquestes confirmacions abans de la trucada, la qual cosa, almenys a un servidor, el tranquil·litza. Ens preparem cafès i aigües per no haver-nos d'aixecar a mitja reunió i també ens assegurem que tenim tot el necessari a l'abast. La feina següent està destinada al director de fotografia que teníem amagat. Hem d'enquadrar la imatge. Cal que estiguem centrats. No posar-nos ni molt a prop ni molt lluny de la càmera. La imatge ideal és la que ens apropa més als ulls dels nostres interlocutors, simulant al màxim que som en una conversa en persona. Sobretot, evitem els contrapicats, aquest tipus de pla no afavoreix a ningú per molt agraciats que sigui. Després ve un altre tema important: la il·luminació. Segurament ja sabeu que cal rebutjar els enllumenaments parcials amb làmpades de sobretau-

la per evitar ombres molestes; la millor lluminària és una llum suau que cobreixi de manera regular i uniforme tota la superfície en la qual treballem. Hem d'evitar seure d'esquena a les finestres per així eliminar els contrallums. Un cop tenim el pla centrat i la il·luminació correcta, ens toca decorar els fons, exercint un paper d'interiorista i de dissenyador de producció. Us haig de dir que les llibreries sempre queden bé i donen un to més intel·lectual, però un bon quadre o una reproducció d'un dels grans de la pintura també poden fer el seu efecte culturitzant. Si en un angle del pla s'albira un faristol i un instrument, encara millor. La música és encara avui un element de prestigi que no podem rebutjar. Un cop tenim l'escenari preparat, cal vestir-nos. Hem d'evitar la roba esportiva i sobretot els pijames. Si no ens volem treure aquestes peces, almenys les hem de deixar fora de l'enquadrament. Podem portar pantalons de xandall o de pijama i una camisa amb un pul·lòver a la part del tronc; si hem fet bé la part de producció, no ens haurem d'aixecar per res i ningú se n'adonarà. I finalment, com sempre a la vida, ens toca interpretar un paper i aquí, senyores i senyors, el talent hi té molt a veure, però ja sabeu que també es pot assajar. Si voleu, podeu fer servir aquestes modestes indicacions per preparar-vos per a la pròxima reunió. Ja veureu que sou perfectament capaços de convertir casa vostra en un plató. Per cert, recordeu-vos d'apagar el micròfon quan no parleu. Els micròfons oberts són molt traïdors.

